

РЕШЕНИЕ

№ 15426

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **2488** по описа за **2026** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. Х. Н., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Т., срещу Решение от 15.01.2026 г., постановено по НАХД № 17054/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 101-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 24-4332-025825 от 29.10.2024 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР в частта, с която на касатора, за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

В касационната жалба се навеждат доводи за постановяване на обжалваното решение, в обжалваната част в нарушение на материалния закон и при допуснати от СРС съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорват се изводите на въззивния съд за процесуална законосъобразност на издаденото наказателно постановление, както и за доказаност на нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което процесното наказателно постановление бъде отменено в обжалваната част

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, явява се лично и се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата и претендира разности.

Ответникът – началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., дава становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да потвърди НП, в обжалваната част въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 13.10.2024 г., около 02:30 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателя И. Х. Н. управлявал лек автомобил марка „А.“ модел Р. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Я. Т. като на кръстовището с [улица]преминава на забранен червен сигнал на светофарната уредба, работеща изправно и в автоматичен режим, като реализира ПТП с преминаващото на зелен светофар МПС с рег. [рег.номер на МПС] , движещо се по [улица]от[жк]към [улица]. При извършената му проверка в 03:50 часа водачът Н. категорично отказал да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 и това станало в присъствието на очевидец и на другия участник в ПТП. На Н. бил издаден талон за медицинско изследване № 0151297 за МБАЛ „Св.А.“ -гр.С..

За констатираните нарушения е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с НП и в съдебното производство, и е събрал като доказателства показанията на актосъставителя и други свидетели. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице. По съществото на спора съдът е обосновал извод за безспорна установеност на нарушението от обективна и субективна страна.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения:

Правилна е преценката на въззивния съд, че Н. е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба в редакцията, приложима към датата на извършване на нарушението, водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично

лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа две алтернативни форми на изпълнителното деяние, а именно отказ от изпробване с техническо средство и неизпълнение на предписание за медицинско изследване, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз „или“ следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Законната разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Казано с други думи – отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В чл. 4, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1 от 19.07.2017 г.) е предвидено, че в случаите, когато контролните органи задължително посещават на място пътнотранспортно произшествие, се извършва проверка с техническо средство за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, а при необходимост - и на останалите участници в произшествието. В случая, извършеното от лицето ПТП в качеството му на водач на ППС е достатъчно основание да му бъдат извършени посоченият тест. В този смисъл съдът приема възраженията наведени в касационната жалба за неоснователни. Правилно административнонаказващият орган е наложил наказание за извършеното нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП в абсолютния определен в разпоредбата размер на глобата от 2000 лева, както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от две години.

В случая, наказание е наложено за реализиране на административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Относимите факти и обстоятелства относно това нарушение са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП, в хода на административнонаказателното производство. Съставеният АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване на изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че СРС е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, в оспорената част.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.01.2026 г. по НАХД № 17054/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 101-ви състав.

Решението е окончателно.

ЕЛ

ПРЕДСЕДАТ

ЧЛЕНОВЕ